

Assistim a un retrocés global dels drets de les dones al món. No només en el marc de la decisió del Tribunal Suprem dels Estats Units de fulminar el dret constitucional a l'avortament del país, un dret d'accés a un servei de salut essencial, sinó en l'augment constant de les violències masclistes, delictes sexuals, femicidis, agressions i abusos, i també en l'agreujament de la bretxa de gènere, l'empitjorament de les condicions laborals de les dones i la feminització de la pobresa. La vida i la seguretat de les dones i nenes perillen en tots els àmbits: a casa, a l'espai públic i d'oci, a la feina, en l'entorn educatiu, a internet. A tot arreu. A tot el món. En tot moment.

Drets que pensàvem garantits es veuen amenaçats per l'avenç ferm dels moviments, partits i governs d'extrema dreta al món, que s'enfronten al canvi social i als valors que impulsen les lluites feministes. També a casa nostra. L'"antifeminisme" s'ha convertit en un contramoviment juntament amb la "feminacionalització" com a estratègia de la dreta radical, per impulsar més dirigents femenines i crear un discurs actualitzat que dissimuli el masclisme estructural. Anular lleis i polítiques contra la violència masclista, negar la seva existència en formen part. Discursos negacionistes, "blanquejats" massa sovint pels mitjans de comunicació que no posen en qüestió els privilegis d'un mandat masculí que es mou en total llibertat, i que calen en les noves generacions que normalitzen comportaments i actituds masclistes. I que aconsegueixen que 1 de cada 5 joves negui l'existència de la violència masclista.

Assistim a millores legislatives importants que suposen un canvi de paradigma en el tractament de la violència sexual i que posen al centre el consentiment a l'hora de mantenir relacions sexuals, el reconeixement de la capacitat de decisió sobre el propi cos i la necessitat d'una educació sexual i reproductiva en totes les etapes educatives. Canvis essencials que necessiten però, un acompanyament real per garantir la seva aplicació i execució per part de tots els organismes públics. La violència institucional és també violència masclista, i es necessari abordar-la per prevenir-la i erradicar-la, com la violència vicària, una forma de violència contra les dones que no compta encara amb una resposta legislativa a l'Estat Espanyol.

Les violències sexuals es denuncien cada cop més. La sensibilització i conscienciació social han provocat una major disposició de les dones víctimes d'agressions sexuals a denunciar-les. Però encara queda molta feina per endavant perquè el 80% dels delictes sexuals que no es denuncien, es detectin i s'erradiqui el qüestionament de les víctimes en el seu pas pel sistema policial i judicial.

El sexe, des de fa uns 4.500 anys, ha estat convertit per part dels homes en quelcom que ha transmès el poder dels homes sobre les dones. La divisió de la humanitat entre qui domina i qui és sotmesa perverteix totes les relacions socials, econòmiques, ideològiques i morals. Les nombroses situacions de violències sexuals, socials i individuals, han construït un món insalubre de relacions indesitjables contra les dones.

Fins i tot l'OMS el 2002 defineix aquesta idea de la "dominació" quan afirma: "l'objectiu fonamental de la violència sexual és expressar el poder i domini sobre la persona agredida".

La violació a una jove per un grup d'homes al San Fermin de Pamplona al 2016, va sotragar les consciències de la ciutadania amb un crit de indignació i ràbia que va aportar al moviment feminista una gran marea de noies joves i adolescents. Fa poc hem viscut l'orquestrada i acurada coreografia de l'agressió sexual, fet palès des del Col·legi Major Elías Ahúja de Madrid, com un cant a la violació col·lectiva, molt ben contestada per les i els adolescents de l'Institut Pérez de Guzmán de Màlaga: "No, la violència no és tradició!" i "no te justificació! Més respecte! Menys masclisme!".

Que es puguin donar aquestes situacions i que un sector de la societat, representat per la dreta més rànica, li doni suport, ens dona una idea de que ens falta molt camí per erradicar les violències sexuals.

Ens cal començar sense apriorismes per la educació sexe-afectiva des de 0 a 99 anys, entorn al plaer, l'estima i la vida, a les escoles i a tots els àmbits socials, convé superar segles d'hipocresia moral, de cultura cruel i sanguinària de matar a l'altre i segrestar i violar a les dones, fonamentada sobre mites immutables creats i

fomentats per els sistemes econòmics i per les religions al llarg dels segles, de com han de comportar-se les dones, prohibicions, de ser tutelades, educades en el temor a ser violades, a ser sotmeses durant tots els cicles de la vida.

Des del Ministerio de Igualdad, aquest últims tres anys han estat marcats per unes lleis que donessin resposta al clam de les massives mobilitzacions.

La llei orgànica 10/2022 de garantia integral de la llibertat sexual, dita “del sí o sí”, aprovada per majoria al Congrés estatal, representa, després de sis anys de les grans mobilitzacions a tot l’Estat contra la justícia patriarcal i amb el crit de “germana jo sí que et crec”, un avenç en les mesures contra les violències sexual. Es tracta la violència sexual com un problema social i reconeix els drets de les agredides i marca mesures de prevenció i sensibilització per prevenir-la i recursos per la seva atenció especialitzada. La definició de consentiment és un gran pas alhora de defensar a la persona agredida i el seu relat contra la impunitat dels agressors.

L’equiparació de l’abús i l’agressió sexual, junt a l’avenç en basar-se en el lliure consentiment de les dones i la reparació de les dones víctimes de la violència masclista, fa que sigui una nova fita històrica la Llei Orgànica de garantia integral de la llibertat sexual, promoguda des del Ministerio de Igualdad i liderada per la ministra Irene Montero.

El moviment de les dones està aconseguint arreu del món empatia i estima per convertir uns drets inalienables i unes llibertats per les dones en fets cívics, socials, polítics, ètics i simbòlics que erradiquin les violències masclistes, les agressions sexuals i violacions.

Els avenços de les dones han desencadenat una reacció agressiva i irada, plena de misogínia patriarcal, per impedir les millores concretes, i obstaculitzar un món de cures, estima i equitat.

Defensar els progressos que aconseguim ens compromet a denunciar els atacs impropis, masclistes, ara concentrats contra l'esmentada llei, així com els insults a la ministra i l'exigència de dimissió. És clar que volen bloquejar la llei i impedir que s'apliquin les millores per les dones.

La violència vicària resta recòndita i impune en el si de les llars i les famílies

Ens preocupa molt aquesta violència que empren els pares agressors amb els fills i filles per fer mal a la mare.

Diverses mares afectades es van agrupant en Plataformes i Entitats per fer front al tractament injust que aplica la Justícia, quan es posa a favor del pare agressor en contra de la mare que actua de protectora dels fills i filles de la violència del pare.

Amb aquestes mares estem mobilitzant i fent incidència en una campanya contra la violència vicària. Estem reunint documentació dels casos existents i amb les bones estratègies que s'estan duent a terme, amb l'objectiu d'acabar amb les pràctiques i aplicacions als processos judicials del síndrome d'alienació parental o els seus similars que acusen a la mare de convèncer als i les menors de no voler anar amb el pare. La justícia tendeix a exonerar la responsabilitat del pare agressor i a donar-li la custòdia de les criatures amb mil arguments tècnics, sublimant la paternitat, com si no fos l'agressor, amb l'agreujant que es penalitza a la mare agredida.

Estem profundament convençudes de que el diàleg, la llibertat d'expressió i la cerca de l'acord ha de prevaldre en el moviment feminista, fem-ho amb una metodologia de respecte, cures i estima.

Lluitem totes juntes, il·lusionades i empoderades per erradicar les violències masclistes